

בש"פ 8097/14 - רמזי בן סליםן אזרגה נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
בש"פ 8097/14**

לפני: כבוד השופטת א' חיות

העורר: רמזי בן סליםן אזרגה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי-מרכז במ"ת
14-09-09 66126 מיום 17.11.2014 שניתנה על ידי כב'
השופטת מ' ברק-נבו

בשם העורר:עו"ד יair הרשקביץ; עו"ד עינת סופר

בשם המשיבה:עו"ד סיון רוסו

ההחלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי-מרכז (כב' השופטת מ' ברק-נבו) שהורה על מעצרו של העורר עד תום
ההלכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר הוגש ביום 30.9.2014 כתוב אישום המיחס לו עבירות של מעשה סדום, איינוס ומעשים מגנינים בכוח.
על פי הנטען בכתב האישום הציע העורר למצלוננט, עובדת זרה מהודו, טרמף לרמלה ובמהלך הנסיעה נגע בה בניגוד
לרצונה, הצמיד את ראהה בחזקה לאיבר מינו והחידר אותו באיזומים לפיה עד שהגיע לסייע. במהלך ביצוע המעשים,
אף החידר העורר אצבעות לאיבר מינה של המצלוננט. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של

עמוד 1

העורר עד תום ההליכים נגדו בה נטען כי בידי המדינה עדותה המפורטת והמידית של המתלוונת המלווה במצב נפשי קשה; נמצא ד.אנ.אי שnitל מהמתלוונת ותואם לעורר; עדות העורר שקשר עצמו לסייעתה ואישר כי בא ברגע מני עם המתלוונת ביוזמתה, חזרה העובדה כי אין בינהם היכרות מוקדמת; עדותה של מעסיקת המתלוונת המתארת את מצבה הנפשי הקשה וכן עימות בין העורר למתלוונת במהלך התנצל בפניה. המדינה טענה כי מן העורר נשkept מסוכנות המתחדרת נוכח העובדה כי ביצע את המעשים כלפי אדם שאינו מוכר לו וכי לא ניתן לאין מסוכנות זו על דרך של חלופת מעצר. העורר הסכים בדיון ביום 7.10.2014 לקיומן של ראיות לכואורה ובית המשפט הורה על הכנות תסקירות בעניינו ובעקבות דחיתת הדיון, הורה גם על הכנות תסקירות משלים.

2. שירות המבחן בחר את העורר והתרשם כי יש לו עיומי חשיבה ביחס למתלוונת המאפיינים התנהגות וחשיבה של עבריין מין. עוד התרשם שירות המבחן מדחפים מיניים גבוהים של העורר, המגלה עיסוק יתר במין שמתחזק ומתקבל לגיטימציה בסביבה חברתית בעיתות והוסף כי העורר מרוכז בעצמו ובסיפורו צרכיו ומגלה כשל אמפתטי כלפי סביבתו ועל כן קיים סיכון להישנות התנהגות פוגענית כלפי נשים, במיוחד כלפי נשים חולשות או כפופות לו המציג פיקוח וליווי רציני. בתסקיר המעצר הראשון בבחן שירות המבחן את בני המשפחה שהוצאו כמפתחים והעריך כי חלופת מעצר המוצעת בפיקוח אמו, אחיו ובן דודו של העורר מותאמת באופן חלקו ויכולת למצוות את רמת הסיכון, ועל כן ניתן להמליץ על שחררו של העורר בתנאי מעצר בית מלא בפיקוח האם כמפקח העיקרי, בלבד מפקח נוסף רציני וסמכווי בין השעות 16:00 - 20:00 בהן נמצאת האם בעבודה. בתסקיר המשלים מיום 13.11.2014 בבחן שירות המבחן את דודו של העורר, אחיו הבכור ובן דודו כמפתחים והעריך כי האם ושני הדודים יכולים להתמודד עם משימת הפיקוח ועל כן המליץ לשחררו לבתו בתנאי מעצר בית מלא, בפיקוח צמוד והdock של אמו ושני דודיו. עוד המליץ שירות המבחן לאסור על העורר לעשות שימוש באינטרנט בבית ולמרות התנגדותו לקבלה טיפול, הומלץ להעמידו בפיקוח מעצר למשך שישה חודשים, במהלךו יהווה שירות המבחן גורם סמכותי נוספת המעורב במצבו וייערך ניסיון לגיוסו לבדיקה עצמית ושינוי דפוסי התנהגותו המינית.

3. בהחלטתו מיום 17.11.2014 הורה בית המשפט המחויז על מעצרו של העורר עד תום ההליכים ודחה את הטענות לשחררו לחלופת מעצר. בית המשפט סקר את השתלשלות ההליך ואת האמור בתסקירים וצין שאין מחłówות כי המעשים המិוחסים לעורר מקימים מסוכנות ברורה, בחרותו בקרובן מזדמן במקום אקראי מלמדת על מסוכנות זו והtellumoות מתחינותו של המתלוונת ופירשו לסייעתה ככל מהלדים אף הם על מסוכנות גבואה. אשר לחלופת המעצר שעלה המליץ שירות המבחן ציין בית המשפט כי הוא בבחן את המפתחים שהוצאו והגיע למסקנה כי למרות המלצה השירות המבחן המפתחים אינם מתאימים. בהקשר זה תיאר בית המשפט كما בהחלטתו התרחשות שאירעה באולם בית המשפט עת פנה לאמו של העורר ושאל אותה האם היא מודעת לעבירות המិוחסות לבנה. בטרם ענתה, פנתה האם לשינגורית ושאלתה האם היא חייבת להשיב ולאחר שהובהר לה על ידי בית המשפט שאינה חייבת להשיב עונתה באופן מסוגן ומוגมง ובאוטו שלב קם אחד מאחו של העורר באולם והחל לצחוק כי האם היא דתיה ומתבישת. האח יצא מן האולם, אולם לדידיו של בית המשפט התפרצות זו ותגובה האם מעלים סימן שאלה ממשי לגבי מסקנת השירות המבחן כי האם מסוגלת לשמש מפקחת עיקרית והוא הוסיף וציין כי ההתרחשות באולם עולה בקנה אחד עם האמור בתסקיר הראשון, לפיו אחד האחים או יותר - שנפלסו כגורמים שיוכלים להזות מצבי סיכון ולמנוע אותם - הם "נותנים את הטון" במשפחה. בית המשפט שמע גם את שני הדודים שהוצאו כמפתחים וצין כי הם לא היטיבו להכיר את העורר ואת קורותיו וספק אם יוכל לפקח עליו כראוי. עוד קבע בית המשפט המחויז כי יכולת לתת אמון בעורר היא נמוכה ביותר ומשההתרששות היא שאמו אינה יכולה לשמש כמפקחת עיקרית וכי המפתחים האמורים למלא את משימת הפיקוח אחר הצהרים אף הם אינם מתאימים - לא ניתן לאין את מסוכנות העורר בדרך של חלופת מעצר ושלהורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

4. מכאן העורר שבפניו בו טוען העורר כי אכן הסכימ לקיים של ראיות לכואורה, אולם זאת בכפוף להסתיגות כי מדובר בגרסת המתלוונת, ולשיטתו המעשים נעשו בהסכמה והיה מקום להתייחס לכך בהחלטה על מעצמו. עוד טוען העורר כי תסוקיר שירות המבחן הוא מפורט ולא היה מקום לסתות מהמלצותיו נוכח התרשםותו של בית המשפט מכך שהוא אינה דומיננטית. בהקשר זה, מוסיף העורר וטוען כי בנויגוד לקביעתו של בית המשפט קמא, אמו ציינה בפני בית המשפט כי היא מבינה את האישומים והתחייבה לשמר עלייו וכך עשו גם הדודים שהוצאו בתור מפקחים והדבר אף עולה בקנה אחד עם האמור בתסוקיר המעצר. העורר מפנה לנטיותיו האישיות ולכך שאין לו עבר פלילי ועוד הוא מצין כי הותקף בבית המעצר והופנה לטיפול בבני החולמים, ומעצרו הרתיע אותו מביצוע עבירות ומהפירה של תנאי השחרור.

המדינה מצדיה טוענת כי דין העורר להידחות וכי קיימות ראיות לכואורה הקשורות את העורר לביצוע העבירה ומצדיקות את מעצמו ועוד היא טוענת כי מסוכנותו של העורר גבואה, והדבר עולה בבירור מן התסוקיר בעניינו. לבסוף טוענת המדינה כי שירות המבחן המליךאמין על שחרור העורר לחילופת מעצר בפיקוח אמו, אך בית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי מן המפקחים ובמיוחד מהאם, וכן ניטו אציה שהשתפתחה באולמו סבר כי אין בפיקוחה של האם כדי לאין את המסוכנות ואין מקום להתערב בהחלטתו.

להשלמת התמונה יצוין, כי בפתח הדיון בעורר ביקש העורר כי הדיון יתקיים בדلتים סגורות ובאישור פרטום, אולם נוכח העורות בית המשפט לא עמד על בקשתו.

5. דין העורר להידחות.

העורר אינו חולק על קיימן של ראיות לכואורה וטענותיו בוגרעות למיהינות גרסת המתלוונת דין להתרבר במסגרת ההליך העיקרי. עיקר טרוניתו של העורר מופנית, כאמור, כלפי החלטתו של בית המשפט קמא שלא לאמץ את המלצה לשירות המבחן לעניין חילופת המעצר._CIDOU, תסוקיר שירות המבחן הוא ככל עזר מקצוע המשמש את בית המשפט, אולם אין הוא כובל את שיקול דעתו או מחייבו בבחינת "כחיה ראה וקדש" ולא אחת מקרים בתא המשפט בשאלת השחרור לחילופת מעצר בניגוד להמלצות השירות המבחן (בש"פ 787 מדינת ישראל נ' סלאימה, פסקה 14 (26.1.2012); בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 32 (22.5.2014)). תסוקיר המעצר במרקחה דין מעלה כי המסוכנות הנש��ת מן העורר היא גבואה וכי קיים סיכון להישנות התנהגות פוגענית מצדיו כלפי נשים. אשר לחילופת המעצר, בתסוקיר הראשון של שירות המבחן את אחיו של העורר ממפקח נוכח מסקנתו כי יתקשה להוות גורם סמכותי ממשועוט אשר יש ביכולתו לזהות מצבים סיכון ולמנוע אותם. בתסוקיר המשלימים, נשלה האפשרות כי אח אחר יפקח על העורר, נוכח האבחנה כי יתקשה לזהות מצבים סיכון ולפעול להפחחתם. עיקר משימת הפיקוח במרבית שעות היממה הוטלה, אפוא, על אמו של העורר לפי האמור בתסוקיר. בית המשפט המחויז עין בתסוקיר ולא הסתפק בהמלצת השירות המבחן אלא בחר להתרשם ישירות מן האם וממערך הכוחות במשפטת העורר. מן הנימוקים שצוינו בהחלטתו, אוטם פירטתי לעיל, מצא בית המשפט כי אין ביכולתה של האם לבצע באופן אפקטיבי את משימת הפיקוח הנדרשת במרקחה דין. לא ראייתי מקום להתערב במסקנתו זו של בית המשפט נוכח דבריה המסוגים של האם ובפרט נוכח האירועים שהתרחשו באולם בבית המשפט קמא, שאיפשרו לבית המשפט להתרשם מן הדינמייקה המשפחתית ולהגיע אל המסקנה המתילה, כאמור, ספק ממשי ביכולתה של האם לפיקח על העורר.

בשולוי הדברים אצין כי לדברי המשיבה סוגית תקיפה של העורר במעצר טיפולה על ידי הגורמים הנוגעים בדבר

והעורר לא העלה סוגיה זו עוד בティיעונו בפניו.

בשל כל הטעמים המפורטים לעיל, העrr נדחה.

ניתנה היום, י"ז בכסלו התשע"ה (9.12.2014).

שפטת
